

νὸν Μαυροκατακαλῶν, ὅστις ἀνεδείχθη τῇ ἀληθείᾳ πολὺ ἀξιώτερος τοῦ προκατόχου, διότι συνέλαβε μεγάλην προμήθειαν ἐπερχομένην αὐθις εἰς τὸ περὶ Δυρράχιον στρατόπεδον, καὶ τοσοῦτον ἐθαλασσοκράτησεν ὥστε οὐδὲ ἐν πλοῖον ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὸν κόλπον, πᾶσα δὲ κοινωνία μεταξύ Ἰταλίας καὶ Βοημούνδου ἐκόπη ὀλοσχερῶς. Τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων περιήλθεν ὡς ἐκ τούτου εἰς ἐσχάτην ἀμηχανίαν· λοιμὸς καὶ λιμὸς ἐπεκράτησαν αὐθις ἐν αὐτῷ· οἱ στρατιῶται ἐγόγγυζον, τινὲς δὲ ἤρχισαν καὶ νὰ δραπέτεύωσιν. Ὁ Γουλιέλμος Κλαρέτ, Προβηγκιανὸς ἔγκριτος, ἀθυμήσας ἐκ τῶν δεινῶν ὅσα ἔπαθε καὶ ὅσα ἔτι ἠπειλοῦντο, ἠτύτομόλησε μετὰ 50 ἄλλων ἰππέων πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Τότε ὁ ἀγέρωχος Νορμαννὸς ἐνόησεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα καὶ ἐζήτησεν νὰ συνθηκολογήσῃ. Ὁ δὲ Ἀλέξιος ἀπήτησεν ὅτι, ἂν καὶ πολλάκις ἠπατήθη ὑπὸ τῶν ὄρκων τοῦ Βοημούνδου, ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ ἀποφύγῃ πλειοτέραν αἵματος χριστιανῶν χύσιν, θέλει δεχθῆ αὐτὸν καὶ ἀκούσει τὰς προτάσεις του.

Ὁ Βοημούνδος ἐζήτησεν ὀμήρους τρεῖς ἐκ τῶν πρώτων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ· ὁ βασιλεὺς συνήνεσε καὶ εἰς τοῦτο. Ὁ Βοημούνδος ἐπεθύμει νὰ ὀρισθῆ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἠθέλειν ὑποδεχθῆ αὐτὸν ὁ Ἀλέξιος. Ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς τρεῖς ὀμήρους νὰ κανονίσωσι τὰ περὶ τούτου, προσεπιστείας ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸν Κωνσταντῖνον Εὐφορβηρόν. Προσελθόντων δὲ πάντων εἰς τὸ στρατόπεδον, ὁ Βοημούνδος ἀπήτησεν ὥστε οἱ συγγενεῖς τοῦ Ἀλεξίου καὶ οἱ κυριώτατοι τῶν ἐν τέλει νὰ ἐξέλθωσιν εἰς προῦπάντησιν αὐτοῦ ἐν διαστήματι ἕξ σταδίων· νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀλεξίου μετὰ δύο ἰππέων, καὶ μῆτε γόνη μῆτε τὸν τράχηλον νὰ κλίνῃ εἰς σημεῖον εὐλαβείας. Εἰσερχομένῳ αὐτοῦ νὰ ἐξαναστῆ ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ ἐν γένει νὰ ὑποδεχθῆ αὐτὸν οὐχὶ ὡς ὑποτελῆ ἀλλ' ὡς ἀνεξάρτητον ἡγεμόνα, μηδὲ ὡς ἐπερείδόμενος ἐπὶ τῆς ὑποτελείας ἣν ἄλλοτε ὤμοσεν αὐτῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Βοημούνδος. Ἄν ἐν μέσῳ τοσοῦτο κρίσιμων περιστάσεων, καθ' ὅς ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ οὐ μόνον ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ μέγα πλῆθος συναγωνιστῶν, ὄλων εἰς τὴν διάκρισιν τῶν πολεμίων εὐρισκομένων, βασιλεὺς ἢ στρατηγὸς ἡμέτερος ἤθελε προτείνει τοιαύτας ἀξιώσεις, οἱ εὐρωπαῖοι ἱστορικοὶ δὲν ἠθέλον εὖρει λόγους ἀποχρῶντας ἵνα καταμεμφθῶσι τὰς μικρολογίας αὐτοῦ καὶ ματαιοσχολίας. Ὅπως ὁποτε οἱ ἀπεσταλμένοι ἐδέχθησαν καὶ ταύτας τὰς ἀξιώσεις, ἐκτὸς μόνον τῶν ὄρκων τοῦ νὰ ἐξαναστῆ ὁ βασιλεὺς καὶ εἰσερχόμενος ὁ Βοημούνδος νὰ μὴ δώσῃ δεῖγμά τι εὐλαβείας. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπιούσαν ὁ Βοημούνδος ἐπέμεινε νὰ γίνωσι δεκτοὶ καὶ οἱ δύο οὗτοι ὄρκοι, τῶν δὲ ἀπεσταλμένων μὴ συγκατανεύοντων, ἐνέπεσεν ἕρις δεινὴ εἰς τῶν γάλλων ἰπποτῶν οἷτινες συνώδεον τὸν νορμαννὸν ἡγεμόνα, δυσανασχετήσας διὰ τὴν πολυλογίαν ταύτην καὶ στραφεῖς ἀγερῶχος πρὸς αὐτόν, «οὐδεὶς, εἶπεν, ἐξ ἡμῶν τῶν ἐλθόντων ἐνταῦθα ἵνα συνάψωμεν πόλεμον πρὸς τὸν βασιλέα, ἔπληξεν εἰσέτι τινὰ διὰ δόρατος, ἀλλ' ἀναλίσκομεν τὸν χρόνον εἰς τεῖχῃ προσκρούοντες. Ἐὰ τοίνυν τὰ πολλὰ. Τὴν εἰρήνην τῆς μάχης ἀλλάξασθαι χρῆ». Καὶ ὁ Βοημούνδος ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ.

Ἡ Ἄννα Κομνηνὴ περιγράφει μετριοπαθέστατα τὴν γενομένην τότε συνέντευξιν μεταξύ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις, ἀφοῦ τοσαύτας παρήγαγεν εἰς τὸ κράτος συμφοράς, καὶ τοσαύκις παρεβίασεν ὄρκους τοὺς ὁποίους ἔμελλεν αὐθις μετ' οὐ πολὺ νὰ ἀθετήσῃ, ἤδη εὐρίσκειτο εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ βασιλέως. Ἡ Ἄννα Κομνηνὴ δὲν ὠφελεῖται ἐκ τῆς παρουσίας αὐτοῦ δυσπραγίας, ἵνα περιφρονήσῃ ἢ ταπεινώσῃ τὸν Βοημούνδον, ἀλλ' ἀξιοπρεπέστατα ὀμιλοῦσα περὶ αὐτοῦ ἀποθαυμάζει τὸ ἥρωικόν τοῦ ἀνδρὸς ἀνάστημα, τὸ ἀρειμάνιον ὕφος, τὴν ἀγέρωχον ἄμα καὶ χαρίεσσαν ὄψιν, καὶ εὐκρινῶς ὀμολογεῖ τὴν βαθεῖαν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐλαβείας ἐντύπωσιν ἣν ἐπροξένη-